

't zijn takken stijf en stomp,
't is schorse, die 'k ontwaar;
die, dikke en diepgegroeft
geborsten en gescheurd
van uit den ouden grond
heure oude bonken beurt.

geen één blad op de boomen; af
is alles; voor de vlagen
gevalen onder voet en van
de winden weggevaagd . . .

GUIDO GEZELLE.

Armoe.

Die boomen: kaal, naakt, leeggeplunderd.
Gebroken takken — gescheurd hout.
Dooie blaren, weggesmoord in natte aarde.
Grauwe lucht, die kille regens giet.
Het druipt van de takken, van de daken van huis
en schuur.

Armoe.

Ze staan er, krom en somber, die boomen, grijpend
met de armen in de grijze dampen. Ze kreunen hun
pijn, waarmee Novemberstorm hen martelt.

Eenzaam staan ze er. Alle sier is weg.

En de wind giert door hun kronen en zwiept tegen
de ruwe schors regenstralen, die wegglijden om de
knoesten heen.

Arm — ouwe bedelaars gelijk, die staan, waar ze
staan en meelij bidden.

Het is hun herfst, maar — herfst op z'n armst.

Ze verlangen naar den winter.

Als de rijm de fijnste takjes zilvert en de sneeuw
plekt tegen de stammen. Als de maan ze sprokeboomen
maakt, die droomen, stil, van witte pracht. Als alles
aan hen en om hen blankt van reine schoonheid.

Maar nu . . .

Nu zijn ze spoken, zwarte spoken, leelijke spoken,
die grijzen in de grauwe wereld van 't natte najaar.

Ze zwaaien de lange armen en maken bang in den
avond.

En als de wind bedaart en de regen ophoudt, dan
staan ze stil te treuren, omdat ze alles verloren, wat
zomer hun gaf.

Hun loovers, sierlijke kronen van groen en hun
vogelhuisjes, waarin liefde woonde en blijheid.

Toen de vogelkinders speelden hun eerste spelletjes,
wipten van tak naar tak en toen ze zongen hun liedjes
van zomervreugd. De takjes beefden van de trillers,
die vroolijk rittelden uit de kleine keeltjes.

Ze treuren om de echte kindjes, die speelden aan
hun voeten.

De knaapjes en meisjes, die huppelden tusschen de
stammen, die plukten de bloempjes, die er bloeiden in het
gras: de gouden bloemen met holle stelen en de paarse
trosjes en de witte bloemetjes, sterretjes in het groen.

Ze treuren, omdat alles weg is, wat blij maakt.

En ze huiveren voor nieuwe rampen, die nog komen
kunnen van beneden den horizon.

De kinderen vluchten weg voor die boomenspoken,
die doen, of ze grijpen willen de jongens, die eens
stoeiden in hun schaduw.

Arm zijn ze. Doodarm. Dat heeft de herfst gedaan.
Die heeft ze zoo arm gemaakt.

Wie had dat van den herfst kunnen denken!

Hij was eerst zoo goed voor de boomen geweest.
Voor al de boomen. Voor al wat bladeren droeg en

vrucht. Voor wat laat bloeide ook van asters en
dahlia's en rozen.

Herst deed het bosch pronken met brons en zwavel-
geel en roodbruin. Hij maakte het groen van de dennen
donkerder en wisselde het af met het rood van eik en
het bruin van beuk. De menschen keken er naar en
ze spraken van het gouden woud.

Fijn rag van najaarsdraden spon hij van boom tot
boom, als weefde hij er een sluier, die straks de ont-
bladerde takken zou moeten verbergen. En 's morgens
stonden ze geheel gehuld in licht nevelspinsel.

Maar de zonnestralen zeefden er door en de boomen
genoten van het zilverig licht.

Boven blauwde nog de hemel.

Ook zongen nog de vinken, maar de boomen wisten
niet, dat het afscheidsliederen waren.

't Leek alles nog zomer en zomer op z'n mooist. De
boomenkoppen schenen veranderd in grootsche bou-
quetten. En wat 'n kleureffecten door al die herfst-
blaren en herfstvruchten.

Blozende appels — blauwe druiven — gele October-
rozen — vuurroode lijsterbessen — één kleurensymphonie.

Toen begonnen de eerste bladeren te vallen.

Koudere lucht waarschuwde, dat alle zomerleven ver-
dwijnen zou. In 't stille bosch ritselden de gouden
bladeren weg naar beneden. Op het land dwaalden
nog loom de koeien rond en bij vroegen avond leek
het, of de menschen ze hadden vergeten. Ze liepen
langzaam hier en daar, als zochten ze den weg naar
het stalhuis.

De vogels vluchtten heen — de specht staakte zijn
gehamer en de reisvogels zochten het andere land in
den zomer van het Zuiden.

En daar kwam het over de boomen — het leed
van den herfst.

De avondwolken, de lichte met gouden zoomen
vloden naar het Oosten en verloren al hun goud in
de vlucht.

Daar ruischte het van wind door de loovers en daar
stroomde het van regen door de loovers.

De bloemen stierven.

Het kraakte in het bosch. Het was een breken en
een scheuren, een vernielen en omwerpen — en daar
lagen ze dwars over den weg, de boomenlijken —
dingen geworden nu, dingen voor een zaag.

En die er wonen in dat huis ginder, hooren den
herfststorm loeien en denken aan het vergankelijke der
schoonheid.

Zoo gaat voorbij wat eens de heerlijkheid van het land-
schap was. Zoo verdwijnt het sieraad van de aarde.

Armoe.

Die boomen: kaal, naakt, leeggeplunderd.

Gebroken takken — gescheurd hout.

Dooie blaren, weggesmoord in natte aarde.

Grauwe lucht, die kille regens giet.

Het druipt van de takken, van de daken van huis
en schuur.

Armoe.

Maar in de oude bladoksels zitten ze toch, de kleine
knoppen, onzichtbaar bijna — in warme pakjes.

Zij kunnen tegen storm en kou en donkerheid.

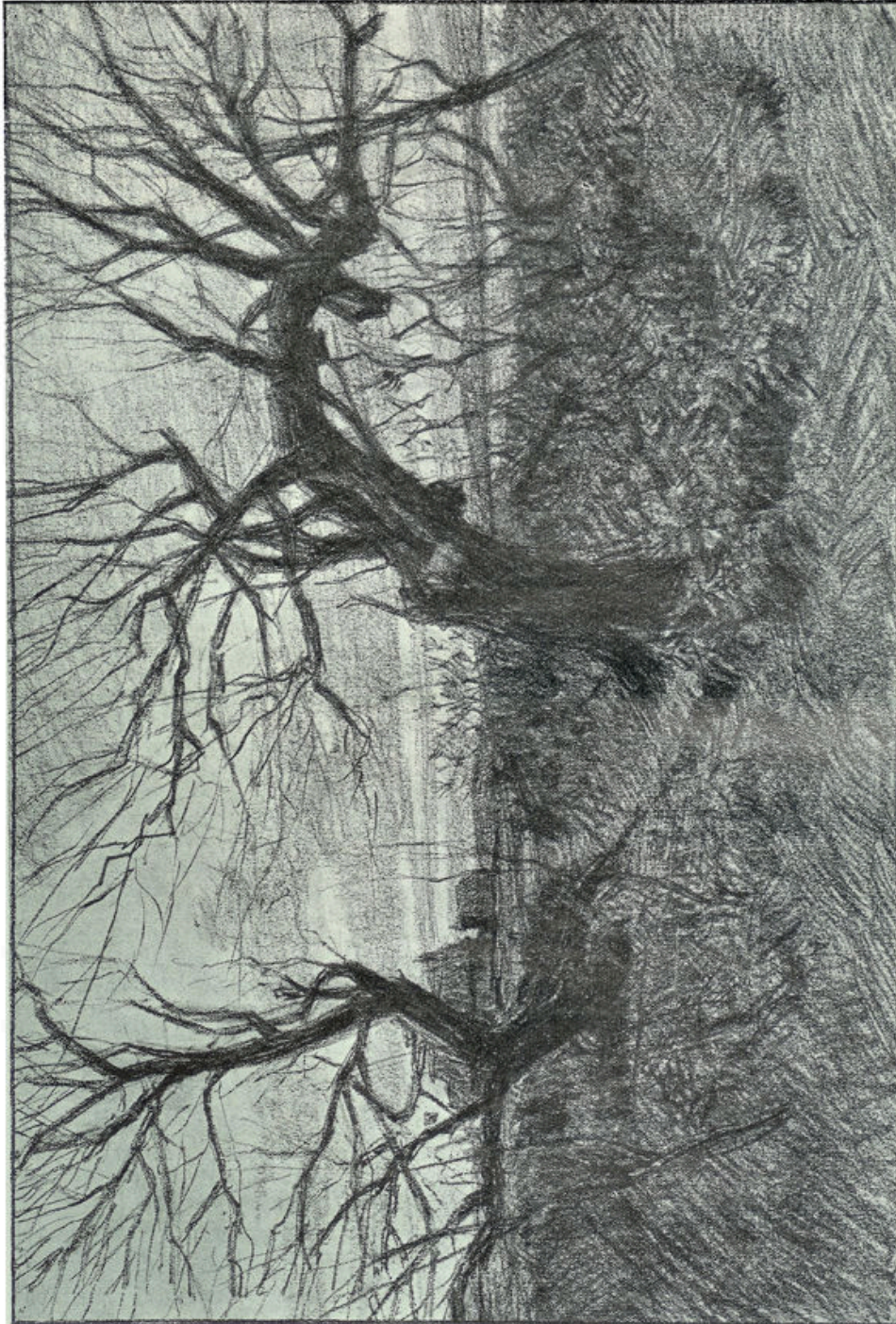
Ze dragen beloften van nieuw leven en nieuwen bloei.

Beloften van licht en warmte, van zangen en kleuren.

Van lentedag, die komen zal na winternacht.

Van rijkdom . . . rijkdom . . .

A. L. v. H.

Naar een tekening van G. de Voogd

.... 't zijn takken, stijf en stomp....